



Plumofòbia en pròpia pell

«Amb el temps em vaig adonar que no tenia sentit dissimular res, que aquest joc pervers no duia enlloc i que jo era com era»

Tenia 10 anys quan vaig escoltar per primera vegada la paraula *maricón*. Eren uns companys d'escola que me la deien perquè jugava amb nenes. Amb prou feines sabia què volia dir. Només recordo que se'm va remoure alguna cosa a l'estómac i que en arribar a casa vaig decidir explicar-ho a la meva mare. Ella hi va treure importància, suposo que per no patir.

Des d'aquell dia la paraula *maricón* i tots els seus derivats es van convertir en part de mi. A l'escola cada dia me la deien més sovint i en alguna extraescolar també. També sentia expressions com *Tens ploma* o *Per què parles així?*. Ni jo mateix ho sabia, com tampoc sabia si m'agradaven els homes encara. Fins llavors l'únic que notava és que preferia jugar amb nenes perquè em sentia més acollit.

A l'institut la situació no va canviar, fins i tot va empitjorar. Recordo que un dia al vestidor un company de classe se'm va acostar i em va preguntar si em posava *catxondo*. La resta va riure i em vaig sentir més humiliat que mai. Des de llavors vaig decidir que faria els possibles per no tornar a viure situacions com aquelles i que intentaria dissimular la ploma que m'atribuïen. Potser així pararien de riure's de mi.

Vaig començar a limitar gestos, a moure menys les mans per no ser efeminat. Era una mena de lluita contra mi, constant, diària. Hi havia dies que abans d'anar a l'institut assajava davant un mirall les postures que creia que em podien fer més masculí.

L'autonegació que em provocaven els comentaris d'alguns companys també em va portar a experimentar la plumofòbia en pròpia pell i a rebutjar altres nois a qui també se'ls considerava efeminats. Recordo que feia teatre amb un d'ells i que no m'hi acostava per por al fet que m'hi relacionessin, que em tornessin a dir *maricón*. Era una situació tensa que vivia amb neguit i que, al contrari del que pensava, cada vegada em feia sentir més incòmode amb mi mateix. El cert és que no hi ha res pitjor que acabar sent el teu propi botxí per aconseguir l'acceptació social.

Amb el temps em vaig adonar que no tenia sentit dissimular res, que aquest joc pervers no duia enlloc i que jo era com era. Si algú em volia estimar ho havia de fer amb ploma inclosa, perquè sí. En tenia i en tinc, i no passa res. Soc així. No ho trio. Forma part de mi.

M'agradaria creure que la tolerància a les escoles i als instituts ha augmentat en els últims anys, però malauradament em temo que no sempre és així. Segurament hi ha més gent que ha viscut el mateix o que, fins i tot, ha passat per situacions pitjors. Només us vull dir que no esteu sols ni soles, i que sobretot intenteu ser vosaltres mateixos.

Sé que és molt fàcil de dir, especialment quan ja no et sents incòmode amb la teva identitat. Però, de debò, sentiu-vos sempre orgullosos i orgulloses de com esteu. Doneu-vos temps per saber com sou, sense autolimitar-vos i sense jutjar ningú. No caiguen en la trampa d'intentar amagar el que sou. De vida només en tenim una i segurament tots plegats serem més feliços si la vivim sense tallar-nos les ales.